

LA PORTADA

✎ LAIA BELTRAN

🕒 13/07/2018

Lídia Pujol: "La meva llibertat està basada a tenir el mínim possible"

La cantant oficiarà al Grec una nova "cerimònia de la llum" -'Iter Luminis'- dedicada a Raimon Panikkar en l'any del seu centenari i en diàleg amb altres pensadors com Ramon Llull i Teresa de Jesús

REW

<<

"Mira, nena, jo soc única. Al món no hi ha ningú com jo, ni ha existit, ni existirà. I amb tu, igual. Si esperes que vingui algú altre a dir-te el que has de fer, vas venuda". Les paraules de l'àvia Rosalia ressonen més en **Lídia Pujol** que els anys que va passar en un internat de Vallvidrera.

"Va ser traumàtic. La família, la religió, la democràcia... **Tot això és molt traumàtic**. Ens venen una cosa que després no és. Quan ets petit mires la vida amb els ulls de la cara. I després cal posar-hi els ulls de la consciència, els de la complexitat humana", dispara. Els cabells molls, els ulls punyents, la samarreta d'"OTAN no" i una veu transparent que no parla, recita.

Mai s'ha amagat d'**una adolescència rebel**. "La música va ser un canalitzador de la meua ràbia. El meu germà arribava carregat de discos i ens tancàvem a l'habitació a escoltar-los: **Led Zeppelin, T. Rex, Pink Floyd**... Ell va plantar la llavoreta musical i jo la vaig fer créixer", assegura. Seguint els intrèpids passos de la seva germana -l'actriu **Roser Pujol**- també va estudiar al Taller de Músics. "El meu primer grup es deia Berlín Este, fèiem pop-rock d'influència americana. En una festa em van veure cantar i em van proposar tocar cançons jueves. I, mira, això em va portar a fer gires per tot el món", recorda a rebuf d'un transformador canvi de registre, al qual més tard es va sumar la música dels trobadors. "En aquella època també vaig sentir la pressió de ser la nova promesa de la cançó catalana, per això no vaig voler enregistrar cap disc".

PLAY

Amb qui va fer-ne un parell va ser amb la també cantant **Sílvia Comes**, a qui va conèixer fent de telonera en una gira de **Lluís Llach**. Juntes van musicar poetes (de **Luis Cernuda** a **Allen Ginsberg**) i també van conèixer de primera mà la visibilitat mediàtica. "La nostra proposta era la de dues solistes que feien una col·laboració, una aventura artística. **Quan havíem de convertir-nos en un producte, ho vam deixar**", es reivindica. Al tombant de segle, Lídia Pujol va començar a construir-se: primer amb *laie* (2003), en què combinava poemes de **Jacques Prévert** i música jueva i, sobretot, amb *Els amants de Lilith* (2007), en què recuperava música popular dels Països Catalans. "Rearrelar-me a la meua pròpia cultura ha estat molt traumàtic, perquè no tenia referents autòctons. Per això estic tan agraïda a **Lluís Puig**".

En anomenar el conseller de Cultura a l'exili, la política entra en dansa. No en defuig. "Em preocupa la normalització: les pallisses als que anem a votar, que empresonin gent per les seves idees polítiques... És tot tan desproporcionat. **Ha desaparegut la balança**. ¿T'adones que ja no podem mesurar les coses? Ens han dit: «Les coses van així i a callar perquè la pistola la tinc jo»", explota. ¿I quina és la seva arma contra tanta injustícia? Silenci. "L'arma que tinc jo és la cançó i l'arma que té actualment el nostre poble és una vaga general indefinida. Però no tenim prou consciència ni educació per fer front a l'abús per la força que fa l'Estat. Si en tinguéssim, pararíem el país. I ens ajudaríem els uns als altres, amb dignitat. La independència només té sentit com a eina de justícia i canvi social", afirma.

FF

>>

Fa set anys, Lídia Pujol va començar una peregrinació per esglésies i monestirs de Catalunya amb l'espectacle *Iter Luminis*, en què **dona veu a pensadors místics com Ramon Llull, Rumi i Santa Teresa de Jesús**. La primavera passada es va materialitzar en un llibre-disc. "Ha estat un camí d'autoconeixement, de recerca de què vol dir això de ser persona. I ara que ja ho he interioritzat, ja puc parlar des de l'experiència. No puc negar el meu gènere, la meva cultura i les meves arrels, però no són absolutes, són només un punt de partença", afirma. *Iter Luminis* **il·luminarà ara el festival Grec** (dimarts 17 de juliol, al Mercat de les Flors), amb un nou episodi en què la transcendència cristiano-hindú de Raimon Panikkar entra en diàleg amb la dels místics".

"Aquest espectacle convida a viure l'aventura de descobrir qui es cadascú en relació a uns valors. I també de prendre consciència d'eines com el dubte i el perdó", assegura. Tot es resumeix en dues paraules que ella sent sinònimes: amor i llibertat. **"Estem dins d'un cos finit però tenim un anhel d'infini, una infinita necessitat d'estimar i ser estimats**, i això no ho podem controlar, ni comprar, ni sotmetre. Tu no li pots fer l'amor a una propietat. És el contrari del neoliberalisme, on ets el que tens. L'amor no és mercadeig, és gratuïtat. Per això la meva llibertat està basada a tenir el mínim possible. Tinc gairebé una economia de subsistència, per poder ser el més lliure possible amb el meu missatge", diu qui fa sis anys que viu en un poble de la Segarra i cuida l'hort. "Finalment he entès què és això de les arrels, de connectar amb la terra", confessa més poeta i fangadora que mai.